

EVFORDULÓ

Egy éve épp. Itt a Tiszánál
 hol most kattogva jár a gép, —
 fönt a töltésen, fönt a gátnál
 állottunk. Ébredt a vidék.
 A vízben síkos halak úsztak,
 öreg halász nézett reánk.
 Fölöttünk fürge felhők húztak,
 éreztük itt van a hazánk!

Néztük a tájat, messze láttunk,
 ahol lehajlik már az ég.
 Tavaszi szél tüzelte vágyunk,
 a föld küldte üzenetét,
 Rügyek pattogtak, lent a zöldben
 füzek közt csillogott a fény.
 Előre néztünk, a jövőbe,
 a legszebb tavasz kezdetén.

Ennek egy éve. Dél van. Béke.
 A földeken öntöz a gép.
 Dolgos karok szép ütemére
 megszépült, dús lett a vidék.
 Gyümölcsfák állnak hadirendben,
 zöld barack, alma mosolyog.
 Lassan megérnek a melegben,
 s kínálják húsuk: itt vagyok.

Egy éve jártunk itt, a tájék
 gazdag lett, bőség kosara.
 Megváltoztatta: munka, szándék,
 így gazdagszik meg a haza.
 Öreg halász ül lent a parton,
 hálóját lassan emeli.
 Ficáncol benne harcsa, ponty, a
 hálója hallal van telei.

Bármerre mégy is a hazában,
 ezt látod: gazdagszik a táj.
 Új nép készül jövőnkre bátran,
 művelt és dolgos ifjúság.
 Minden év: küzdelem jövőnkért,
 a törzsön új, virágos ág.
 Látod, így, lesz miénk a bőség,
 és így lesz gazdagabb hazánk!

MENETGYAKORLAT

Hajnali három óta mentünk,
szempillánk csupa jég.
Ólmos felhők húztak felettünk,
hallgatott a vidék.
Csattan a csizma a hidegben,
de meleg volt bent a szívekben:
mert tudtuk, hol a cél.

A fegyver súlya húzta vállunk,
csúszkáltunk a havon.
Minden percben támadást vártunk:
ellenség nyugaton.
De mégis mentünk, föl, előre,
így érkezünk a hegytetőre,
kemény vaslábakon.

A völgyben ellenség, az erdő
óvta a századunk.
Amíg készültünk, a tekergő
szél fütyölte dalunk.
Aztán egy pisztoly dördült s nyomban
kiáltás szállt a völgytorokban:
hajrá, mi támadunk.

Rohantunk tíz lépést előre,
szökelltünk százakat.
Dobtuk magunk a fagyos földre,
de ment az áradat.
Szökellj, tüzelj, — hullámozott végig,
így jutottunk az ellenségig
egy félóra alatt.

Géppisztolyunk gyors hangja pergett,
sok halált köpködött.
A hegyoldali erdő rengett,
géppuska dörmögött.
Ritkult a sor, mindenütt holtak,
arccal a földre leborultak:
nem látták a ködöt.

Győztünk, az ellenség kiverve,
a foglyok szabadok.
Örültünk s újabb haditervre
gondoltunk, hisz a sok
támadás minket edz erőssé,
így válsz te is és én is hőssé,
hősök, kik szabadok.

A holtak is vidámak voltak,
 a szívem is vidám.
 Mert jól sikerült a gyakorlat.
 A kemény harc után
 megbeszéltük a terveinket,
 a terv tesz erősekké minket,
 zászlónk lengett a fán.

S aztán újra mentünk, a lábak
 csapódtak a havon.
 Vigyázzuk népünket, hazánkat:
 ellenség Nyugaton!
 És ez már nem képzelt, de állig
 felfegyverzett, foga ránk vásik:
 a tőkés hatalom!

Délután értünk végre célhoz,
 biztosan állt a láb.
 A gyakorlat minket acéloz,
 mi védjük a hazát.
 Ha kell tudunk meghalni érte,
 hisz ő az életünk reménye:
 a Közfársaság.

TAKACS TIBOR

UTAT KERES AZ IFJÚSÁG

— Elbeszélés —

A tavasz úgy érkezett szinte észrevétlenül, még gondolni se ért rá az ember s lám a Dózsa György termelőcsoport traktora már vígan fut ki a mezőre. Vasbordás testét még föl is öltöztették az orgonabokor korán kibomlott zöld gallyaival s néhány csokor ibolya díszelgett az orrán. Egymásután nyíltak ki a kiskapuk, ahogy végigdörgött vastalpvával a főutcán, s az emberek bámészan utána fordultak.

— De nagyra vannak a traktorokkal! — morgott magában Nagy Péter, egy köpcös, egyébként jóarcú értelmes parasztember. — Úgy fölöltöztetik, mint valami menyasszonyt.

Roszzat szeretett volna mondani róluk, de harag helyett inkább az irigység mart bele, mert hiszen az ősszel, mikor megalakult a szövetkezet, ő is be akart lépni. Ott van a földje épp a szövetkezeté mellett, dehát ha egyszer az asszony úgy megkötí magát!... Igaz, a kilenc hold földből négy az övé, bár egyelőre nem is lett volna muszáj mind beadni a földet. Azóta se tudott még egészen megnyugodni, különösen, hogy Imrétől, a gyerektől sem igen hall egyebet. Imre egyenesen szégyenli, hogy az apja kívül maradt. Biztosan azok a könyvek okozzák! Egész nap bújja őket. Még a Pártba is el